

EL LINX (Pseudònim: Ícar)

Arrupit entre els matolls, només en destacaven els ulls, verds com la maragda, que semblaven voler travessar-me. El linx s'amagava rere la malesa amb un catxap mort empresonat a la boca, pensant, potser, que l'estrany aplegadís que l'apuntava amb la càmera fotogràfica era un lladre en potència, un pispa adventici que volia furta-li la presa. Res més lluny de la realitat, però. El meu objectiu era justament captar l'animal movent-se pel seu entorn, fent la vida que s'hi adeia. Gràcies a la meravellosa tecnologia del *zoom* ja podia veure'n no sols els ulls espantats, sinó també els bigotis llargs i eriçats que li naixien d'un nas menut, esmussat. Bellugaven al son d'una brisa suau que amb prou feines aconseguia agitar les fulles més altes dels arbres de la rodalia. M'hauria agradat saber quines referències li estarien arribant de mi. Potser l'olor, tal volta el trontollar desmanyotat d'un *urbanita* poc o gens habituat al camp... Em trobava en un univers enigmàtic, mentre que ell hi vivia, sobrevivia i avançava fins a la mort sense possibilitats de desempallegar-se'n.

Els infraroigs de la *Nikon* em permetien distingir, fins i tot, una taca que florejava entre dues ratlles grises a la galta esquerra i que s'estenia gairebé fins a l'orella: una mena d'empremta dactilar que el diferenciava de la resta dels companys de l'espècie i l'individualitzava davant els altres linxes dels voltants. Les puntes de les orelles pareixien adreçar-se al cel, rematades en un ble compost d'uns quants pels que els donaven l'aspecte de ser més punxegudes d'allò que ja ho eren. Sí, no hi havia dubte: era un exemplar digne de ser retratat en una bella estampa que l'immortalitzaria, qui sap si en la portada d'alguna de les més prestigioses revistes del gènere, i que podria viatjar pertot arreu en paper setinat, recórrer món sense adonar-se'n en cap moment, mentre continuava lluitant per sobreviure en un medi que ja li havia girat l'esquena.

A través de l'objectiu de l'aparell, al lluny podia observar les potes davanteres arronsades, replegades sobre el pit hirsut, i també les urpes amb les ungles tretes. La força expressiva de la conjuntura m'encisava fins al punt de fer-me mal. Compartia amb ell un profund desig de llibertat que m'aclaparava intensament. Era una situació corprenedora de debò, però no eterna. Pel moment jo era l'únic testimoni d'aquest esdeveniment i, amb el diafragma ajustat a les condicions de llum, distància i posició, em preparava per a l'acció. Al meu parer, la natura s'havia detingut per uns moments, si no fos perquè el parpelleig que, tot i imperceptible, em recordava que uns ulls vius em fitaven amb una barreja d'angúnia i malfiança poc dissimulades a causa d'una possible malifeta del tafaner que era jo. Ja el tenia enquadrat i sols calia prémer la palanqueta.

Només un segon, un cop d'ull, i l'animal que havia romàs aturat entre els matolls va desaparèixer dibuixant per la clariana una ràfega esfumada, fins que es va esmunyir a l'interior del bosc. Va esvaïr-se, sense més. No vaig poder fer-li la foto.